

הנאשמים ברצח: שאדתיאל עוזרי, מני כהן ומושה מאורי
הם היו כמו אחים לקורבן, עד שהתקוטטו בגלל גניבת הרואין

ועוצרת לידו. הוא שאל את מני אם הוא יכול לעזור לו, אך מני לא ענה לו. רק חייך לעברו והמשיך לנסוע. כשעבר מטרים אחדים שמע את האאודי מתקרבת וראה קנה של עוזי מגיה מהחלון האחורי שלה. הוא רץ והתחבא מתחת למכונית פורד טרנזיט שעמדה כי-12 מטרים משם. שמע את היריות ואחר-כך ראה את האאודי נעצרת לידו ושמע את המילים: "דפוק בו, דפוק בו", אולם מונית שהגיעה ממור רד הרחוב הצילה את חייו והבריחה את הרוצחים. כאשר יצא ממחבואו ראה ש-

למירפסת לשמע היריות הבחינה בכור בית נמלטת, אולם לא זיהתה את סוג המכונית. כאשר עמדה נאדיה עם גיסותיה ליד שער בית-החולים בהמתנה לשמוע מה קרה לבעלה, וסיפרה שראתה מכונית פונטיאק נמלטת, אמר לה נער שעמד שם, כי הוא היה עד ראייה, והמכונית לא הייתה פונטיאק, אלא אאודי.

אחרי חקירות במישטרה, ומסירת גירסות שונות על זהות הרוצחים, זיהה הנער לבסוף את שלושת הנאשמים באלבום התמונות הפרטי של עבד סוואשי.

כאשר עלה אושרוף על דוכן העדים בתחפושתו המזוהה, הסביר התובע כי הר איפור נעשה באומנות רבה, ויידרשו שעות רבות כדי להסירו, לכן הסכים בית-הדין פט לשמוע את חקירתו הראשית בתנאי אורחה הנוכחית, ואת המשך עדותו כאשר הוא יופיע בצורתו הרגילה.

העד נשבע בקוראן והצהיר כי אכן הוא אחמד אושרוף בן 17 וחצי, תושב יפו, וכי בערב המיקרה סיים את עבודתו כחשך מלאי רכב, החליף בגדיו ובילה עד השעה שש בחברת ידידים ליד השגרירות הצרפתית. לאחר מכן הלך לפגוש בחורה שהכיר באוטובוס וקבע איתה פגישה בגן טולוז.

הוא חיכה בגן זמן מה, וכאשר שמע כי השעה היא שבע ורבע החליט ללכת לקנות סיגריות. בעוברו במעלה הרחוב הבחין במכונית אאודי שעמדה שם, מישתה בתוך כה הדליק גפרור והוא ראה במכונית את "נאשם אחד ואת נאשם שניים"; זאת אמר העד בלשון "עורך-דין" ממש, ש" עוררה גיחוך באולם, וצהלה בקרב הסניי גורים דויד ליבאי, אליהו קידר ואריה שר" עבי. עד שהשוטפ בנימין כהן פנה אליו הם בוז הלשון: "הנה אני יושב לי כאן שמה טוב לי ואיש אינו מבחין בכך, ומדוע אתם קופצים וצוהלים?"

כאשר עמד אושרוף ממש ליד פתח ביתו של טוואשי, שאותו הוא מכיר מיפו, ראה מכונית ווליאנט נהגה בידי מני, מגיעה

רי שיחרורו בשנת 1975, החל מבקר את מורי בבית-דין, ושם הכיר את הנאשם השלישי, שאדתיאל עוזרי.

הידידות ביניהם הגיעה לאחווה מישר פתחת ממש. יום יום היה טוואשי הערבי הצעיר מיפו, נפגש עם ידידיו מורי ושלתי ביפו או בבית-דין. יחדיו נהגו לבלות ויחדיו עסקו בסחר סמים. שלתי גם היה זה שנתן לטוואשי את מנת ההירואין הראשונה בחייו, והוא הפך מכור לסם. לדיב-רי טוואשי, סיפר לו שלתי, כי את ההירואין אין היו מכריחים ארצה מני כהן, צ'רלי ביטון, ואליעזר סוקניק, כאן התערב השור פט כהן, והעיר כי אין לערב בהאשמות אנשים שאינם נאשמים במישפט ושאינם יכולים להתגונן. אולם יש לשער שאם בית-המישפט יחליט בסופו של דבר להאיר מין לעדותו של טוואשי, לא תהיה בידי המישטרה בריחה, אלא להמשיך לחקור את מעורבותו של חבריה-הכנסת צ'רלי ביטון בעיסוקת הסמים הללו. חבריה-הכנסת נמצא בינתיים יום יום במישפט ועוקב אחר הנעשה בדריכות.

הידידות ביניהם הביאה גם לשיתופו של טוואשי בעיסוקת הסמים של ידידיו, וכיוון שסמכו עליו כליכך, אף הראו לו את מקומות המחבוא בהם נהגו להטמין את ההירואין. על מקום אחד כזה, שבו היו מוטמנות בבקבוק באדמה 4 אונס (כ-110 גרם בערך) של הירואין ידע העד. כאשר היה חסר לו כסף לרכוש את הסם לשימוש הפרטי, מעל באמזם של חבריו ונטל מפעם לפעם כמויות לשימוש עצמי. הברז היה כארבעה חודשים לפני הרצח. במשך חודש ימים השתמש בערך באונס אחת שמחירה הוא כ-50-60 אלף לירות.

כאשר יום אחד הופיעו אצלו מני ושלתי ושאלו אותו אם הוא יודע מה קרה ללבן שהיה בבקבוק ונעלם כולו, הכחיש עבד כל ידיעה בעניין, אולם הוא חש כי אינם מאמינים לו, וכי יחסם כלפיו נתקרר. ביקוריהם אצלו פחתו, וביום-ההולדת של בתו הופיע אצלו שלתי ונתן לו להריח לבן שהרדים אותו למשך שעות ארוכות והפך אותו לסמרטוט. הוא חשד כי הסם גם לו לאמר דברים וכי מאותו יום היו חבריו בטוחים באשמתו. גם אשתו נאדיה הבחינה בקרירותם של הידידים, וחששה אף היא.

ניצל בזכות מונית

ביום הרצח ישבו שני ידידים בביתו של טוואשי ואכלו איתו ארוחת ערב. יחדיו ירדו בערך ב-7.30 לרחוב ביפו. עבד וידידו אברהים עסאף נשענו על עמוד

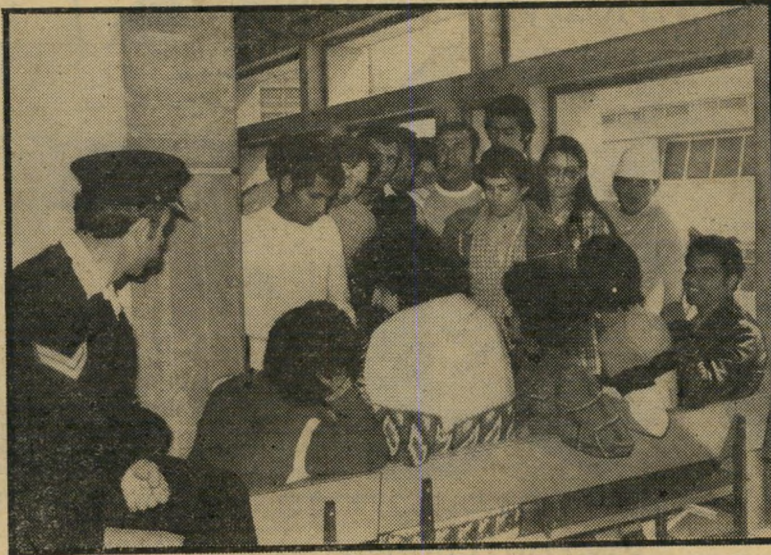
תובע שראטר (באמצע) ופרקליטים ליבאי ושרעבי
השוטפ אמר: "מדוע אתם קופצים וצוהלים?"

אושרוף אחרי העדות
הרוצחים אמרו: "דפוק בו, דפוק בו"

טוואשי כבר בדרכו לבית-החולים, שמע את נאדיה מדברת על פונטיאק ותיקן אותה. תוך כדי מתן העדויות נתגלו וחזרו והופיעו שמות שונים של אנשי העולם התחתון ביפו המעורבים בעיסקי סמים, ואשר ניסו לרצוח איש את רעהו, או נאשמו בדקירות ותקיפות הדדיות, עד שהשוטפ בנימין כהן אמר לתובע: "אתם לא תשאירו אבן על אבן ביפו."

ואכן, עולם של תת-תרבות עבריינית כה סבוך ומלתק לא נפרש מוזן בפני בית-מישפט כלשהו בארץ.

הבאריקדה ככניסה לאולם בית-המישפט

מחצית הקהל באולם קרובי הנאשמים והמחצית השנייה אנשי מישטרה בלבוש אזרחי

אושרוף בדרך לעדות
פארוזיה על סרטי בלשים

חשמל ושוחחו על מנת הירואין שביקש עבד, כאשר רינג, הוא אהרון זוהרץ, עמד כמה מטרים קדימה.

רק רעש מגוע של מכונית הקדים את קולות צוורי-היריות שנורה לעברם. עבד פקץ אינסטינקטיבית לחנו חצר הבית, אולם הרגיש כי נפצע ברגלו וכאשר שלח ידו לסגור את השער, חטף כדור גם באצבעו.

הוא הובהל לבית-החולים ושכב שם שבוע ימים בערך. ידידו אברהים נהרג במקום מצורו שפגע בו. נאדיה שיצאה